

‘Rij nou door naar de volgende pomp, man. Je ziet toch dat ik ook wil tanken.’ Ongeduldig drukt Tosca op haar claxon. De blauwe Opel Astra voor haar blijft staan bij de achterste pomp. De bestuurder stapt uit, kijkt haar even aan, haalt zijn schouders op en begint te tanken. Wind je niet op, daar is het veel te warm voor. Behendig manoeuvreert ze haar Twingo langs zijn auto en zet hem bij de pomp ervoor zo neer dat hij op haar zal moeten wachten voor hij weg kan. ‘Moet dat?’ roept de man.

Ze pakt het vulpistool en glimlacht koeltjes. Hij is niet groot en lijkt haar niet iemand die meteen gaat slaan.

‘Wil je echt dat ik het uitleg?’

Zijn ogen vernauwen zich. Hij legt een hand op het dak van zijn auto en leunt naar voren om haar aan te kijken.

‘Ja, doe dat eens.’

Hij zegt het luid, uitdagend, denkt haar zo waarschijnlijk te imponeren. Ze geeft geen antwoord, keert hem de rug toe en concentreert zich op de roterende getallen op de pomp.

‘Takkewijf.’

Afgepoeierd. Enigszins triomfantelijk kijkt ze naar de ingang van het benzinestation. Naast de bloemen in emmers, ruitensproeiervloeistof en motorolie staat een lange, slanke man. Haar ogen worden vanzelf naar hem toe getrokken. Hij neemt haar op en beantwoordt haar blik ongegeneerd. Even trekt hij zijn donkere wenkbrauwen op. Flirt hij nou met haar? Hij ziet er goed uit: licht colbert op een donkere spijkerbroek, wit T-shirt, sneakers. Helemaal haar type.

De handel in haar hand schiet met een metaalachtige klik door. Ze hangt het vulpistool terug in de houder en draait de dop op de tank.

De bestuurder van de Opel is ook klaar met tanken en loopt weg om te betalen. Ze pakt haar handtas uit de auto en gaat hem achterna. Als ze vlakbij is laat ze haar ogen nog een keer over de man naast de uitstalling met autoartikelen glijden. Hij is de tekst op een flacon aan het lezen. Van dichtbij valt hij toch wat tegen. Hij heeft nogal wat lijnen in zijn gezicht waardoor hij er ouder uit ziet dan ze eerst dacht.

De Opel-bestuurder heeft al afgerekend. Hij passeert haar rakelings. Ze negeert hem en gaat naar de kassa.

‘Waar is het toilet?’ vraagt ze als ze heeft betaald.

‘Aan de achterkant, mevrouw, bij de parkeerplaats.’

‘Bedankt.’ Ze knikt vriendelijk naar de caissière en loopt naar de uitgang. De man staat er nog steeds. Zonder naar hem te kijken wandelt ze naar haar auto.

De man achter haar heeft zijn motor al gestart. Ze grijnst naar hem. Gefrustreerd steekt hij zijn middelvinger op.

Een snelle blik op haar horloge. Half drie, nog ruim twintig minuten tot haar laatste afspraak, in Zwolle. Dat redt ze net. Ze heeft er een hekel aan om meteen als ze ergens is binnengekomen naar een toilet te moeten vragen. Dan liever hier, in de hoop dat het niet al te smerig is.

Zonder zich te haasten start ze haar auto en rijdt naar de achterkant van het gebouw. Vanuit haar ooghoek ziet ze dat de man naast de ingang zijn hoofd draait om haar te kunnen volgen. Ondanks het warme weer heeft ze haar chique, lichtgrijze mantelpakje aangetrokken met daaronder een zwart, kanten topje. Met haar korte, kastanjebruine haar en een grote zonnebril trekt ze de blikken van mannen automatisch naar zich toe.

Als ze een paar minuten later terugloopt naar haar auto, gaat de deur van de herentoiletten open. Voor de tweede keer maken haar ogen contact met die van de onbekende man. Ze snuift. Dat kan geen toeval zijn. Ze loopt naar haar auto, zich bewust van zijn blik op haar benen, stapt in en start de motor. Eentje met initiatief, want hij komt naar haar toe. Verwacht hij nu werkelijk dat ze het raam laat zakken om een praatje met hem te maken? In haar achteruitkijkspiegel ziet ze hem achterlangs lopen. Niet op letten! Jasje uit, veiligheidsgordel vastklikken, versnelling in zijn één zetten en wegrijden.

Opeens wordt het portier aan de passagierskant opengetrokken. Razendsnel stapt hij in. Ze schrikt zo dat ze de koppeling te snel laat opkomen waardoor de motor afslaat. Door de schok komt ze in haar veiligheidsgordel te hangen.

‘Shit! Mijn auto uit!’

Woedend kijkt ze opzij. Grijsgroene ogen nemen haar rustig op. Zijn rechterhand houdt iets vast. Een pistool! Ze kijkt in de loop van een pistool! Haar handen trillen en laten het stuur los. Ze zou de veiligheidsriem moeten losmaken om uit de auto te springen, maar het lukt haar niet haar hand naar de drukknop te bewegen. De aanblik van het wapen heeft haar verlamd, als een konijn dat in het verblindende licht van een koplamp blijft staren.

‘Zet de versnelling weer in zijn vrij en start de auto.’

Hij heeft een beschaafde stem, rustgevend, dwingend, hypnotiserend bijna. Als vanzelf doet ze wat hij opdraagt. Ze heeft zich bij het zien van een thriller op tv wel eens afgevraagd hoe zij zich onder bedreiging van een vuurwapen zou gedragen. Zo dus! Zelfs al zegt haar verstand haar dat hij wel gek zou zijn om op deze plek te schieten, gevoelsmatig sluit ze dat toch niet uit.

‘Langzaam wegrijden, naar rechts de parkeerplaats op, goed zo, doorrijden tot de plek helemaal aan het eind, hier inparkeren, motor laten draaien.’

Ze heeft de indruk dat hij opgelucht is omdat ze zich niet verzet. Stom dat ze geen dot gas heeft gegeven en daarna vol op haar rem is gaan staan. Hij heeft geen veiligheidsgordel om. Wel houdt hij het pistool continu op haar gericht. Door de schok zou zijn vinger de trekker hebben kunnen overhalen. Ze rilt.

‘Wat wil je van me?’ krijgt ze er redelijk beheerst uit.

‘Dat vertel ik je later. We gaan eerst een paar afspraken maken.’

Kalme, zelfverzekerde ogen, maar met de onmiskenbaar vermoede uitstraling van iemand die veel narigheid achter de rug heeft, kijken haar aan. Zo keek haar moeder ook, nog maanden nadat haar vader na een lange lijdensweg in het ziekenhuis was gestorven.

‘Afspraken maak je samen en ik wil helemaal geen afspraken met je maken.’

Een vage glimlach. Het pistool komt een stukje omhoog.

‘Ik vrees dat je geen keus hebt.’

In haar achteruitkijkspiegel ziet ze dat een eind achter haar een auto met twee mannen erin is gestopt. Ze moet hun aandacht zien te trekken, het alarm aanzetten. Langzaam beweegt haar hand naar de knop op het dashboard. De verlamming lijkt opgeheven, de eerste schrik voorbij.

‘Haal geen stommiteiten uit. Leg je handen op het stuur en blijf van de alarmknop af,’ klinkt het scherp.

Hij heeft haar door, ze heeft niet met een domme jongen te maken.

‘Ik neem aan dat je het er levend af wilt brengen, een goede reden om wel afspraken met me te maken. Dus wat doe je?’

Ze haalt diep adem. ‘Garandeer je me dan dat ik het er levend afbreng?’

‘De enige garantie die ik je geef is dat ik je niet overhoop zal schieten zolang je doet wat ik zeg. Daar zul je het mee moeten doen.’

‘Waarom ik? Er tanken hier zo veel mensen.’

Opnieuw een glimlach.

‘Je hebt zojuist bij de pomp je visitekaartje afgegeven. Doortastend, iemand die laat merken dat ze er is, die zich niet op de kop laat zitten en niet te beroerd is om een ander de les te lezen. Precies het type dat ik zocht. Nog een keer: gaan we wat afspreken?’

In de spiegel ziet ze de twee mannen uit hun auto stappen en naar het benzinestation lopen. ‘Je zei toch dat ik geen keus had?’

‘Heel verstandig van je.’

Hij haalt iets uit de zak van zijn colbert. Op zijn linkerhand houdt hij het voor haar op, zodat ze het goed kan zien. Het is nauwelijks groter dan een wattenschijfje, wel iets dikker, en er lopen dunne, gekleurde draadjes overheen naar de onderkant.

‘Kun je raden wat dit is?’

Ze staart er naar, met toegeknepen ogen. Er is wel iets waarmee ze dat spul en die draadjes associeert, maar ze weigert die gedachte toe te laten.

‘Het is toch geen springstof?’ Haar stem klinkt afgeknepen, alsof er een strop om haar hals ligt die langzaam wordt aangetrokken.

‘Heel goed. Semtex, om precies te zijn. Kneedbaar en geurloos. Geweldig spul. Met een paar van deze schijfjes kun je een huis opblazen, of een vliegtuig. Dit hier is meer dan genoeg om je longen uit je lijf te blazen, als je eigenwijs gaat doen.’

Doodsbang kijkt ze naar het ding, niet in staat te bevatten wat hij zojuist heeft gezegd.

Hij legt het schijfje op zijn schoot en pakt opnieuw iets uit zijn zak. Een rolletje leukoplast.

‘Pak eens aan.’

Ze verstijft. Roerloos blijft ze zitten.

‘Je begrijpt het nog steeds niet, hè? Zolang je doet wat ik zeg zal ik je niet beschadigen, heb ik beloofd. Maar dan moet jij dit nu wel aanpakken.’

Ze staart door de voorruit. Hij zal haar toch niet doodschieten als ze weigert?

Zijn arm schiet uit. Met een ruk wordt haar hoofd aan haar haren naar achteren getrokken en tegen de hoofdsteun gedrukt. Ze schreeuwt van de pijn, probeert hem met haar elleboog te raken, maar schampt slechts zijn stoel.

Vliegensvlug pakt hij haar rechterarm en draait hem langs haar rug omhoog. De pijn snerpt door haar schouder. Verweren heeft geen zin, hij is veel sterker dan zij. Op hulp van buiten hoeft ze niet te rekenen, want andere auto’s staan te ver weg.

‘Dit was de laatste waarschuwing.’

Zijn stem klinkt buitengewoon beheerst, als van iemand die de zaak volledig onder controle heeft.

‘Je laatste kans op een goede afloop.’

Hij laat haar los, pakt het pistool dat hij tussen zijn benen had geklemd, diept uit de binnenzak van zijn jasje een buisje op en draait dat zorgvuldig op de loop.

‘Ik neem aan dat je weet wat dit is?’

Ze kan alleen maar knikken. Haar keel zit dicht, ze vecht tegen de paniek en de tranen.

‘Ik kan het me namelijk niet meer permitteren je levend te laten gaan voordat alles voorbij is. Je zou mijn signalement aan de politie doorgeven. Ik zou me voorlopig niet meer vrij kunnen bewegen en dat zou funest zijn, funester nog dan jouw dood.’

Het klinkt zakelijk, afstandelijk.

‘Doe verstandig. Ik ben er niet op uit om je dood te schieten.’

Het rolletje leukoplast ligt weer in zijn hand.

‘Pak je het nu wel aan?’

Ze knikt.

‘Oké. Er zitten drie op maat geknipte strookjes op dat rolletje. Haal ze er een voor een af en plak ze met één punt op het dashboard voor me, zodat ik ze er gemakkelijk vanaf kan trekken.’

Ze peutert het eerste strookje los en buigt zich naar voren om het op het dashboard te plakken. Angstig kijkt ze naar het rondje midden in de geluidsdemper, een oog, dat al haar bewegingen nauwlettend volgt.

In de rechterzijspiegel ziet ze de twee mannen naderen. Hij heeft ze ook opgemerkt, want hij werpt snel een blik over zijn schouder.

Ze plakt het tweede strookje naast het eerste. Haar hand zit nu heel dicht bij de alarmknop. Een druk daarop kan haar leven veranderen, kan er ook een eind aan maken. Zijn waarschuwend blik en de niet mis te verstane beweging met het pistool laten daar geen twijfel over bestaan.

De mannen stappen in hun auto en starten de motor.

‘Draai je gezicht naar me toe als ze langsrijden,’ beveelt hij. ‘Als ze je achteraf kunnen herkennen, heb ik niets meer aan je. Je weet nu wat dat betekent.’

Als de auto passeert draait ze haar gezicht naar hem toe. Hij knikt tevreden.

‘Uitstekend. Keer nu je rug naar me toe en schuif dat fraaie hemdje een stuk omhoog.’

Hij geeft haar de tijd om de betekenis van zijn opdracht te laten doordringen. Dit is te bizar, te onwerkelijk. Alles in haar verzet zich ertegen en toch doet ze wat hij zegt.

‘Iets hoger graag.’

Ze voelt iets kouds tussen haar schouderbladen op haar blote huid drukken, hoort hem de leukoplast van het dashboard trekken en voelt dat hij het opplakt. Hij moet zijn pistool weer hebben weggelegd, want hij gebruikt beide handen. Een kans misschien om uit de auto te springen en weg te rennen. Kan niet, haar veiligheidsgordel zit nog vast. Voordat ze het portier heeft geopend heeft hij haar al te pakken.

Hij frunnikt nog wat op haar rug, duwt de leukoplast stevig aan en trekt haar hemdje omlaag.

‘Perfect. Ga maar weer recht zitten. Nieuwsgierig naar wat ik heb gedaan? Of kun je het raden?’

Het pistool ligt op zijn schoot, voor het grijpen bijna. Hij lijkt zich er niet druk over te maken. Uit de rechterzak van zijn jasje haalt hij een mobieltje en houdt het omhoog.

‘Op je rug zit semtex geplakt, met micro-ontvanger en detonator. Als ik op het cijfer één van dit mobieltje druk, explodeert de boel. Dat gebeurt trouwens ook als je het er zelf probeert af te trekken en de draadjes losgaan. Niet doen dus. Voor de zekerheid zal ik het een paar keer per dag controleren.’

‘Een paar keer per dag?’ zegt ze met droge mond. ‘Is vandaag niet lang genoeg dan?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik vrees dat je mijn gezelschap een aantal dagen zult moeten verdragen. Ik val overigens best mee, hoor, behalve dan dat ik van die enge speeltjes in elkaar knutsel.’

Een paar dagen... De gedachte maakt haar misselijk. Ze voelt zich duizelig worden en pakt het stuur stevig vast.

‘Je gaat toch niet flauwvallen?’ Hij legt een hand op haar schouder. ‘Ik heb je uitgekozen omdat ik dacht dat jij wel tegen een stootje kon. Haal een paar keer diep adem, dan voel je je vast weer beter. O ja, voor ik het vergeet: waar is je gsm? In je tas?’

Hij draait zich al om om hem pakken.

‘Ik ben alleen geïnteresseerd in je telefoontje,’ zegt hij terwijl hij de sluiting openritst. ‘De rest komt straks wel.’

Wat bedoelt hij daar nu weer mee? ‘In het zijvakje,’ zegt ze om te voorkomen dat hij haar hele tas overhoophaalt.

Hij pakt het eruit, kijkt op het schermpje, schakelt het uit en stopt het in zijn broekzak.

Daar gaat haar laatste redmiddel.

‘Je krijgt het terug als je opdracht is volbracht. We gaan nu eerst een stukje rijden, en nog wat praten.’